

מאה ועשרים שנה לתולדת כ"ק אדמו"ר גשיא הורנ

אוצרות ליובאוויטש

עלון פנימי דו-שבועי, עבור תלמידי תומכי תמימים בכל הסניפים

...הגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך, אז די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו [= שהעולם כבר מזדעזע לקראת קבלת פני משיח צדקנו]. (ליל ט"ו בשבט תנש"א)

1. כך מפורש בספר "תש"ב ובשנת י"ג תמוז תשל"ב, וכן שמענו גם בשנת י"ג תמוז תרצ"ב. יצוין כי דברים ברור דומה נאמרו גם ב"ט כסלו תרפ"ד (ספר "תש"ב" ע"פ 55). פרטים נוספים על המעמד ומשתתפיו - ראה 'אוצרות ליובאוויטש' גליון 26.
2. כנראה צ"ל: 9, בכסלו"ש תש"ב (נעתק להלן).
3. תרגום חפשי: בחרתי בשמונה צעירים, תמימים, אנשים בריאי מוחות ולבבות, ימים ורגלים, כינסתי אותם במאסקווע לסיפה הכנסנו עצמנו בשבועה, ש'יהי מה שיהי', יהיו ומכנים ומומנים ללכת עד טיפת דם האחרונה. - אף שנודע להם' לאלתר' שהננו עומדים לערוך אסיפה ביום המוביל, וחפצו לאסורנו, אבל הקדמנו זאת ביום. - האבכים האלה לא עשו זאת תמורת משכורת, [שכן] לא הי' נמצא לא כסף ולא לחם; יצאנו לדרך במסירת נפש, כל אחד בפלך משלו".
4. תרגום חפשי: (בשנת) תרפ"ב התכנסו במאסקווע תשעה תמימים - תלמידי תורת' - ואני הייתי העשירי, ואנחנו כולנו נשבנו למסירת נפש על תורה עד טיפת דם האחרון, חילקנו אז את העבודה בהמדינה לכל אחד ביחוד. והי' לזה השפעה גדולה על המדינה, ונסודו עי"ז מאות תלמידי תורה ו'חרדים', שלא נכנסו) באן באמעריקא שנת'ת הוא רק כדי להתלמד לברך על התורה [בעלי' לכבוד ברהמנות...]. אז למר' קדיש' [אחר פטירת ההורים רח"ל], אלא באמת - כדי ללמוד (תורה)".

"יובל היא"

ברית הגיבורים במוסקבה

התכנית היהודית לכיבוש בריה"מ - תרפ"ב-תשפ"ב

לפני מאה שנה, בשנת תרפ"ב, אסף כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע 'מנין' חסידים (יחד אתו בעצמו), וברת עמם ברית על עבודת החוקת היהדות בכרית' המועצות, בהתמסרות מוחלטת עד לטיפת הדם האחרונה, וכך תיאר זאת בעל הגאולה עצמו, כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע (בשיחת י"ג תמוז תרצ"ב - לפני תשעים שנה - סה"ש ע' 71):

"אך הגב אויסגעקליבען 2 ויונגעלייט, תמימים, מענטשען מיט געזונטע קעפ און הערצער און הענט און פיס, איך האָב זיי צוזאַמען גערופן קיין מאָסקווע אויף אַ אַסיפה און מיר האָבן געשוואָרן אַ שבועה, אַז "הי' מה שיהי", זאָל מען זיין מוכן ומוזמן צו גיין עד טיפת דם האחרונה - מען איז אפילו באַלד געוואָהר געוואָרן אַז מיר גייען מאַכן אַן אַסיפה אויף דעם יום המוגבל, און מען האָט אונז געוואַלט אַרעסטירן, אָבער מיר האָבן זיך מקדים געווען אַ טאַג פריער - עס איז נישט געווען קיין געדונגענע מענטשן, עס איז נישט געווען קיין געלט, נישט קיין ברויט, מען האָט זיך געלאָזט און וועג אַרײַן מיט מסירת נפש, יעדער אין אַ באַזונדער ענגט".

כעבור עשר שנים - בהיות כבר בחצי־כדור־החתונן, על אדמת אמריקה, חזר ותיאר זאת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע (בשיחת "ב תמוז ה'תש"ב, סה"ש ע' 154-155. יעו"ש בארובה):

"תרפ"ב זיינען זיך צוזאַמען געקומען אין מאָסקווע ניין תמימים - תלמידי תורת' - און איך בין געווען דער צענטער, און מיר האָבן אַלע געשוואָרן מוסר־נפש זיין זיך אויף תורה עד טיפת דם האחרון, מיר האָבן דאָן צוטיילט די אַרבעט אין דער מדינה, פאַר יעדן באַזונדער. און דאָס האָט געהאַט גרויסע השפעה אויף די מדינה, און עס זיינען געגרינדעט געוואָרן הונדערטער תלמוד־תורה'ס און חדרים, נישט ווי דאָ אין אַמעריקא וואָס אַת"ת איז נאָר אויסצולערנען מאַכן אַ ברכה אויף די תורה אָדער זאָגן קדיש, נאָר טאַקע - אויף לערנען".

בהלצה שלוששים שנה, דיבר כ"ק אדמו"ר אף הוא (בשיחת י"ג תמוז תשל"ב - לפני חמישים שנה - תורת מנחם' חס"ט ס"ע 47 ואילך) אודות ענין זה, וזלה"ק:

"דובר כמ"פ בנוגע לענין של הוראה, שמצד טבע בני־אדם, הנה כלל שידברו באריות כביאור והסברה ככל הטעמים, הרי כדי שיביאו הדברים בפועל, צריך ליתן גם דגומא בנוגע לפועל ממש, או בלשון החסידות: ה'בין' של הענין, שוהי הבחינה אודות הענין המדובר, ואם הדברים פעלו פעולתם ואכן באו בפועל.

...ולכאורה: מהי ההוראה מכל סיפור זה - בה בשעה שהקב"ה עזר והצלח ואיפשר לחיות בארצות הרווחה במעמדו ומצב של חירות, ויכולים לעסוק בעניני יהדות באופן ד'מוסיף והולך', ללא צורך במס"פ בפועל, כיון שאין גזירות וקשיים כמו בזמן ההוא, ועכא"כ שאין צורך להתאסף בחשאי ולהתקשר ביחד באופן של כריתת־ברית שלא להתפעל משום דבר ולעסוק בהפצת היהדות, כך, שלכאורה היה זה נשאר רק סיפור יפה שאירע 'לימים ראשונים', לפני חמישים שנה. וזוהי גופא מוכח שיש בסיפור זה הוראה שכל אחד יכול להשתמש בה בנוגע לעצמו.

... וזוהי ההוראה מענין ה'מסירת־נפש' - לפי פירוש רבינו זקוק, שענינה מסירת הרצון - ששייכת גם בזמן הזה: בשעה שבאים ליהודי, ואומרים לו, 'שמע נא! עזוב את כל עניניך, ומסור את רצונך במסירה אמיתית (להניח לגמרי את הרצונות האישיים, ולהתמסר לגמרי) לעבודה של הפצת היהדות, כפי שדרש בעל השמחה והגאולה די"ב"י"ג תמוז ומסר נפשו על זה בפועל כפשוטו - היה זה אחד הדברים הכי קשים לפעול!

... ועל זה אומרים: לא! העיקר - מתחיל רק עכשיו! ובמה מתבטא העיקר? - להתאסף עשרה יהודים ביחד (לא להסתפק בעצמו, אלא לפעול לכה"ע על עוד תשעה יהודים) שיפעלו על עצמם למסור את רצונם עבור הענין שאודותיו כתב בעל השמחה והגאולה במכתבו - בנוגע להפצת התורה, הפצת היהדות והפצת קיום המצוות, באופן ד'הולך ומוסיף'.

ומבהיר מיד, שענין זה צ"ל באופן של 'כריתת־ברית'. ... שכאשר קוראים את המכתב, ויודעים הסיפור שסיפר אודות המאורע שאירע לפני יובל שנים, וצוה להדפיס את - לא רק כדי לקרוא 'סיפור יפה', אלא כדי שיוציאו מזה 'בכין', שאילו מוכונים הדברים ("אז דאס מיינט מען טאקע אים אליין"), ולא להסתפק בכך שפועל בעצמו מסירות־נפש, אלא - בכח המשלח, בעל הגאולה והשמחה - אוסף לכה"ע עוד תשעה יהודים, שאו "אלכ בי" עשרה שכינתא שריא", ויכולם יחד כורתים ברית על ענין זה, היה זה נמשך בפועל, ובהצלחה רבה, כיון שזוהי באופן ש"שכינתא שריא", ונעשית שנה של גאולה - גאולת הפרט והיחיד וגאולת הציבור והכלל, ועד לגאולת כל בני"ע"י משיח צדקנו, ובעגלתא דידיך".

[כ"ק אדמו"ר המשך והאריך שם (ס"ע ע' 51 ואילך) להשיב גם על הטענה "איך יכולים לצפות ממנו דבר כזה", אף ש"לכאורה הרי זה שלא בערך לגמרי" - וכדאי לעיין במקור הדברים].

ימים ראשונים

אותה 'כריתת ברית' - גם עם מי שלא היה נוכח אז!

... שכאשר יהודי רואה דבר מסויים בעולם, צריך לידע שיש בוה כוונה עליונה, והכוונה היא לנצל דבר זה בעבודת ה'. . . וזוהי מוכן גם בנוגע לכל מקום ומקום שבו נמצא יהודי, אפילו בהיותו בפניה נדחת שאין בה אלא יהודים מתיימרים, צריך לידע שהכוונה העליונה הביאה אותו למקום זה כדי לפעול בהחזקת היהדות, לקרב יהודים אלה ליהדות. . . עד עתה דובר באופן סתום ובלתי מפורש ("מ'האָט גערעדט אויף אַ פאַרשטעלטן אָפּן"), ועתה צריכים להוסיף ולדבר גלויות ("מ'דאַרף רעדן אָפּן"):

כאשר יהודי מגיע ונמצא במקום מסויים, צריך לידע שההשגחה העליונה הביאה אותו למקום זה כדי לפעול בהחזקת היהדות, ליצור קשר עם היהודים הנמצאים במקום זה, ולקרוב ליהדות. ("כ"ק אדמו"ר פנה אל המסוכים [כנראה - מר . גיטלזון] ואמר לו: [כיון שבחינת היחידה היא למעלה מהגבלות, יהודים, עליכם לדעת ששתי האניות נמסרו לרשותכם, כדי שתשתדלו ליצור קשר עם יהודים אלה, לדבר עמם אודות עניני יהדות, ולקרוב אותם ליהדות] (והוסף): באם הנכם מתייבשים - תאמרו את הדברים בשמי: אמרו להם שיש יהודי אחד ששמו... ("כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר את שמו הק'), שאינו מדבר אנגלית הרוטה, ומדבר במבטא כבד מאד ("מיט אַ מורא'דיקן אַקצענט"), כך, שמבינים את דבריו רק למחצה או לרביעי, ומדבר דברים כאלה שאינם מתאימים לפי המקובל באמריקא... יכולים אתם לדבר בשמי, ויפעלו הדברים פעולתם.

... צריכים לזכור את המסירת־נפש על החוקת היהדות שהיתה ברוסיא! באותה תקופה קרא כ"ק מו"ח אדמו"ר עשרה מהחסידיים, ועשה עמם כריתת־ברית על העבודה בהרצת התורה והחוקת היהדות, מבלי להתפעל מישום דבר, עד כדי מסירת־נפש בפועל ממש!

- נמצאים כאן אחדים מאותם עשרה חסידים, ולכן אינני מזכיר שמות, שכן, גם ללא הזכרת שמות נעשה כבר אצלם רגש של ישות... כאשר הרבי בשעתו עשה כריתת־ברית על הרצת התורה והחוקת היהדות, הי' זה באופן הקשור ונוגע בכריתת היחידה שבנפש - הן בנוגע להיחידה של הרבי, והן בנוגע להיחידה של אלה שעמם עשה הרבי בהשגחה פרשית - (כל אדם בעצמם לא ידעו זאת). וכיון שבחינת היחידה היא למעלה מהגבלות, הרי, גם הכריתת־ברית שמצד היחידה היא באופן שאין בה הגבלות, וכמילא, הכריתת־ברית היא לא רק בנוגע למדינה ההיא אלא גם בנוגע לכל שאר המדינות שבעולם, לא רק בזמן ההוא אלא גם עכשיו, ולא רק עם אלה שהיו נוכחים במעמד ההוא אלא גם עם אלה שלא היו אז, גם עמם עשה הרבי כריתת־ברית מצד בחינת היחידה שבנפש!

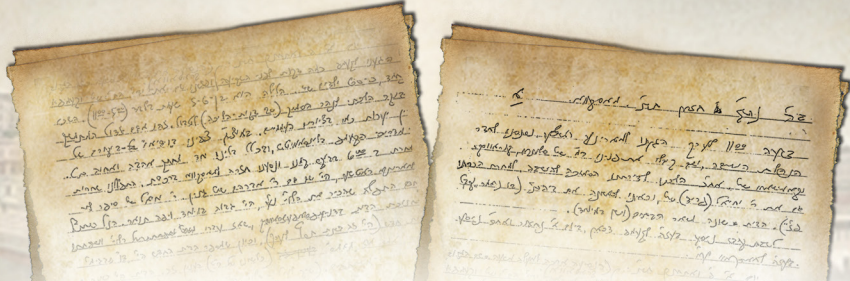
החילוק הוא רק שבמדינה ההיא הי' צורך במסירת נפש בפועל ממש בשביל לעסוק בחיזוק היהדות והרצת התורה, ואילו עכשיו, במדינות הרווחה, במצב של חירות, ה'מסירת־נפש' הנדרשת אינה אלא שלא לפחד מפני המלעיגים שיאמרו עליו שאינו אדם מונדני או אפילו "בטלן"!

... וכיון שכן, צריך כאו"א למלא את השליחות של הרבי - לעסוק בהחזקת היהדות במקום שנמצא בו בהשגחה פרשית - בכל התוקף, מבלי להתפעל מישום דבר, ובודאי שלא לחשוב אודות עזיבת המקום [כל זמן שלא השלים עבודתו בהחזקת היהדות, שאו צריך לילך למקום אחר כדי לפעול גם שם בהחזקת היהדות], בידעו שהרבי עשה עמו כריתת־ברית על עבודה זו!

וכאשר עוסקים בהחזקת היהדות בכל התוקף, כבחו ובשליחותו של הרבי, בודאי שסו"ס מצליחים בוה, דבר ברור הוא שהרבי יצנח ("דער רבי וועט אויספירן"). ועד"ו בנוגע לכל הברכות שהרבי העניק בנוגע לבני חיי ומונא וריחא - הרי גם אם לעת־עתה לא נתקיימו עדיין ברכות אלה, צריכים להיות בטוחים שסו"ס בודאי יתקיימו הברכות במילואן, הן בנוגע לבני, בנים וזכרים חסידים [כפי שהי' נוהג אדמו"ר האמציני לברך שהיו בנים זכרים חסידים], הן בנוגע לחיי, אריכות ימים ושנים טובות, והן בנוגע למונא וריחא, פרנסה בהרחבה.

[וסיים כ"ק אדמו"ר:] כשהרבי מעניק ברכה - בודאי שתתקיים בפועל, ואעפ"כ, חיזוק ותוספת־כח בוה לא יכול להזיק, ובכלל, ברכתו של יהודי לא יכולה להזיק, ולכן, בצינו לבקש שכל הרוצה יברך שהברכות שהרבי ברך אותי, יתקיימו בפועל [הכריזו כל הקהל יחדו "אמן", בהתרגשות גדולה].

רשימות ורשמים

חדש: 770 בכפר חב"ד!

בשנת תשמ"ו נבנה בהוראת הרבי בית אגודת חסידי חב"ד - 770 בכפר חב"ד. האוירה בכפר היתה אז מיוחדת מאד. הת' א.ק. שהיה אז תלמיד בישיבה תיאר את הדברים ביומנו, הנה קטעים אחדים:

ההתוועדות נמשכה עד השידור.

ב-4:00 לפנות בוקר בערך טיפסנו עד הגג. המדרגות עדיין בלי מעקה. מלמעלה נראים הצריחים כמו איזה טירה שוממה.

בשידור התייחס אד"ש מעט לבנין בדרך אגב.

י"ח תמוז

בליל שבת ה' מנין ב-770.

י"ט תמוז - ש"ק

אחר התפלה [בישיבה] הלכתי ל-770, מחזה מיוחד, למעלה בזאל הקטן ישבו כמה עובדים

והתפללו, ר"ש פלדמן, ר"ח שרייבר, ר"ז גופין, ועוד הרבה בחורים ואברכים. גם אני התפללתי שם, אח"כ ירדתי להתוועדות. כל הקומה התחתונה מלאה בשולחנות כל טוב, ומתוועדים בשמחה וצהלה. לעופר נולד בן ביי"ב תמוז בהשגח"פ, והברית התקיימה ב-770. גם דודו הגיע עם כל משפ'. הרב אשכנזי ור"מ שניאור התוועדו שם, והתנהל ויכוח אדיר ביניהם, האם זהו בית של הרבי שליט"א (הרב) או של אדמו"ר הקודם (ר"מ). ביאור דעת ר"מ, דאמנם הרבי מתכוון לאדמו"ר הקודם, ובתור חסידים צריכים כבי' לחלוק על הרבי בדבר זה, ולהגיד אנו רוצים אותך דווקא כו'. הרב טען שזהו ענין א' וזו כוונת אד"ש כו'. ר"ב [שי'] גופין סיפר סיפור מעניין (נמצא ברשימותיי), והעיררה כפ"ח צהלה ושמחה.

רצים לאתר הבניה באישון ליל, בתום התוועדות סוערת בישיבה. בראש: הת' בנימין שי' זילברשטרום..

י"ג תמוז תשמ"ו

"... כל הפסקת צהריים, ובלילה עד שעה מאוחרת, רואה כל אחד [מתלמידי הישיבה] חוב לעצמו לקפוץ ל-770, לבחון את ההתקדמות, וכולם מבסוטים. עד לפנות בוקר עבדו לגמור את הגג.

י"ד תמוז

העבודה בלחץ. הורידו את רוב הפיגומים. בצהריים ציירו את ה"ביאגוח" ח" כו' [בחזית הבנין], הרכיבו את הדלת, שמו את החלונות משך היום. בלילה האירו את הבנין וזה ה' נראה חלומי.

יחידות ב-3:00 [השידור לפנות בוקר]. דירה בתחתונים בכל תנועה ובכל פרט כו'. בסוף השיחה דיבר על בתי חב"ד, ואמר, וכמו"כ בית חב"ד שבו בכפ"ח ע"ש נשיא דורנו כו' ויחגגו ברוב עם כו' ויחליטו להתמסר לשליחות נשיא דורנו כו'. ואע"פ שבגשמיות ה' [ה"ז?], כאן, מ"מ טרחו כמה שאפשר שהבנין יהי' דומה (זאל זיך אפשפיגלען) בפרטי פרטים בגשמיות כו', 770 אשר בכפ"ח.

אח"כ שרו ורקדו דידן נצח, הלכנו ל-770, הם שמעו את השידור בחדר של הרבי. יעבדו כל הלילה אי"ה. ע"כ חדשות 770. השעה 5:15.

ט"ז תמוז

מסיבת הבר מצוה (?) ברוב פאר והדר, וקביעת המזוזה ע"י הרב הראשי הראשל"צ.

ב-11:30 בערך החלו להתוועד ליד הבנין, עם הקבלנים דומר (?) ועופר. התוועד הרב [הרמ"ש אשכנזי ע"ה] ור"צ גרינוולד בהלצותו שימח את כולם. כולם באוירה מרוממת. [חבר'ה] הועד עייפים אבל מבסוטים.

(נ)פלאות בה, נבל

מסירות-נפש ממש בתקופה הראשונה

"... ויש לומר, שכללות הזמן הקשור עם יום ההילולא העשירי בשבט... נחלק לג' תקופות... ובפרטיות יותר י"ל שג' תקופות הנ"ל מרומזים בג' התקופות שדלושים שנות נשיאותו (בחיים חיותו בעלמא דין): תקופה ראשונה, מהתחלת נשיאותו עד להמאסר והגאולה והיציאה ממדינה ההיא, במעמד ומצב של תוקף גזירות המלכות... שיעקר עבודתו היתה במסירת נפש ממש... תקופה שני', כבואו למדינת פולין, שיעקר עבודתו היתה בלימוד והפצת תורת חסידות חב"ד... ותקופה שלישית כבואו לחצי כדור התחתון, שיעקר עבודתו היתה בהפצת המעיינות חוצה ממש, לקרב ולזרז ולהביא את הגאולה האמיתית והשלימה... כהכרתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה".

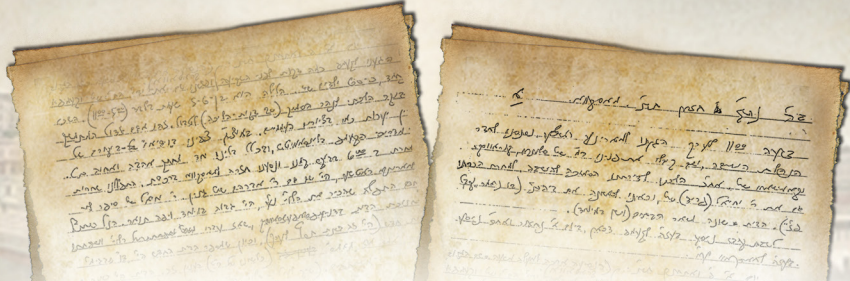
(תו"מ תשנ"ב ח"א, עמ' 911)

מערכת "אוצרות ליובאוויטש"

אתור מקורות מידע: כמה מהת' באה"ק | עריכה: אלישיב הכהן קפלון | לתגובות: otsrotlyubavitsh@gmail.com

אתר העיררה ליובאוויטש: www.mylubavitch.org

רשימות ורשמים

מלחמת רוסיה-אוקראינה [ז]

"מיום שהותחלה המלחמה הרי אין יום עובר שלא ידברו בדבר ביאת משיח"
(רשימת אדמו"ר מוהרי"צ אודות אביו אדנ"ע - תורת שלום (מהדורת תשע"ט) עמ' 277)

אגרת חבלי-המשיח

קרב אל עלמיין הראשון פרץ בט"ז בתמוז תש"ב, ונסתיים בי"ג מנחם-אב. בקרב זה נבלמו הכוחות הגרמניים מהתקדמות מורחה לתוך מצרים, אך לא נסוגו מקו החזית. בקרב נוסף (קרב אל עלמיין השני) שנערך כמה חודשים לאחר מכן (י"ב חשוון - כ"ד חשוון תש"ג) נסוגו הגרמנים לגמרי. התבוסה היתה מוחלטת. נסיגה זו היתה בעצם נס ההצלה של הישוב היהודי בארץ, שכן, כפי שנתברר במשך השנים, התכנית הגרמנית היתה - אילו היו מגיעים לקהיר - להמשיך לארץ ישראל ר"ל. כך, למרות שבחזיתות האחרות הצליחו הנאצים באותה עת בתכנית השמדת היהודים (למרות הכשלונות הרצופים בשדה הקרב שהחלו בשלב ההוא של המלחמה) - ארץ הקודש נשארה המקום הבטוח ביותר.

נוסף ונציין, כי יממה לפני פרוץ המלחמה הנוכחית פרסמנו את האגרת כאן ב'אוצרות ליובאוויטש' (גליון 36), בשל המתחיות שהיתה אז בשיאה. כעת עם התגברות הקרבות (וה' ישמור על כל בני ישראל בכל מקום שהם), אנו מפרסמים כאן שוב את האגרת, בתרגום לעברית.

"בתקופה זו שהיא 'הרת עולם', שהעולם כולו מזדעזע מ'חבלי המשיח', כאשר השם-יתברך הצית את כותלי הגלות... תפקידו של כל יהודי, איש ואשה, מבוגר וצעיר, להציב לעצמו את השאלה: מה עשיתי ומה אני עושה על-מנת להקל את 'חבלי המשיח', וכדי לזכות לגאולה השלמה על ידי משיח צדקנו?"

היום לפני שמונים שנה

בגליונות הקודמים (42-40) סופר כאן בקצרה על הנס הגדול ליישוב היהודי באה"ק בעת התקרבות הצבא הגרמני לאה"ק בתמוז תש"ב. הצבענו על פעולות רוחניות שונות שעשה הרבי הריי"צ נ"ע באותה תקופה, שלאחר המאורעות ניתן לראות הקשר בין הדברים, כהקדמת רפואה למכה. כפי שנכתב כבר, פרסם אז הרבי הריי"צ אגרת בעלת אופי חריג של דחיפות עליונה, למרות שהמלחמה התנהלה כבר זמן רב לפני כן, ובה הוא קורא לכל יהודי לעשות את כל התלוי בו כדי להקל את 'חבלי משיח'!

בעיקרון היה זה מכתב שנשלח אל 'ועידת יאנג איזראעל' (כפי שהרבי נשיא דורנו מציין על טופס "היום יום" שלו), אבל ניכר שהיתה זו הזדמנות להעביר מסר לכלל יהדות ארה"ב ויהדות העולם.

ברוח ימי חג הגאולה אלו, נוסף ונציין כי תאריך המכתב היה - י"א בתמוז; דהיינו, ערב חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז. היה זה חמשה ימים לפני פרוץ המערכה הסמוכה לאה"ק, כדלהלן.

אכן (כפי שצינינו בגליון הקודם), הרבי הציב את הפתגם כהקדמה לחיבור "היום יום" בצורה בולטת והיא נתפרסמה מאז בכל המהדורות, שנים רבות לאחר סיום מלחמת העולם השנייה; ללמדנו על משמעותה הרבה והרחבה של אגרת זו מיד ולדורות.

אנו מביאים כאן פרטים היסטוריים אחרים להבנת משמעותו של אותו קרב, הידוע בשם "קרב אל עלמיין":

אזור 'אל עלמיין' נמצא במדבר המערבי בצפון מצרים, מערבה לישראל [לעזא].

ליובאוויטש עכשיו

מבנה הזאל המשוחזר, במבט ממעוף הציפור.

התמונות באדיבות השליח הרב גבריאל שי' גורדון, מנהל ארגון "ליובאוויטש - רוסיה - המקומות הקדושים"

תורה חדשה

מאתי תצא

"וזהו העיקר"

"ולא ידחוק עוד ליכנס לדבר עמי ביחידות" (הקדמת התיא)

לשמחת משפחות גראסביים ושמוטקין (דעטראיט, יום הבהיר כ"ח סיון), התפרסמה 'תשורה' מיוחדת ובה לקט מענות נדירים מזמנים שונים. נצטט בזה שני מענות מתוכה (המוסגר בחצאי-ריבוע בגוף המענה - הוקף ע"י כ"ק אדמו"ר בלשון מכתב השואל):

[תשל"ה, מענה לא' התמימים מאה"ק על מכתבו (מהעתקה):]

1) [להיות בני.] ובכלל בארה"ב אין מתאים לו - ויחזור לאה"ק וישתדל ללמוד שם בישיבה ויגעת ומצאת.

2) [ליחידות] אין מקום לזה כלל כי - הצ"ל היא הנהגה בפועל ע"פ תורת השם, וזהו העיקר

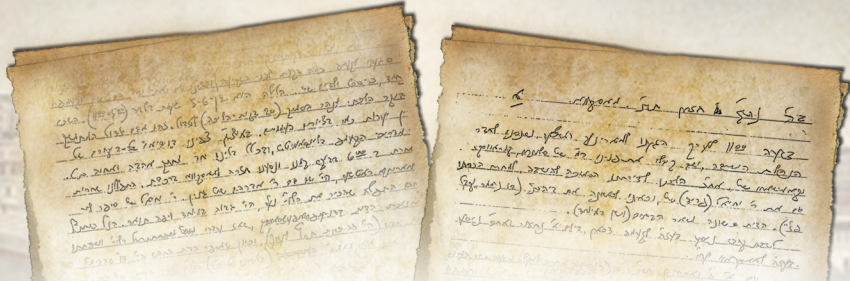
באם תהיינה (עוד) שאלות - כהוראות רב מורה הוראה הכללי לברכת השם היא בעיקר - הנהגת המבקש ברכת השם ע"פ רצון השם. אזעה"צ.

[מהעתקת המזכיר:]

נת' ות"ת. להתחזר המצו"ב.

כבר כתבתי - שכללות העסק במבצעים צ"ל בהתאמה עם ההנהלה מרכזית בזה (צאגו"ח).

רשימות ורשמים

שיר של יום

בהיותנו בשנת השמונים לפרסום ספרו הראשון של הרבי "היום יום", המועט המחזיק את המרובה, אנו מגישים בזה שני פתגמים נבחרים, לעידוד הבנת הפתגמים לאשורם ולעומקם, מתוך הספר "היום יום לעם"

שלושה שלבים בהתבוננות

תורה ותפלה - תחושות רוחניות שונות

כ תמוז

כו תמוז

קנימים שלשה סוגים בהתבוננות בנושאים של ידיעת ה' על פי החסידות: א) התבוננות למודית, והיא - שלאחר שהאדם מבין את הנושא על בריו, הוא מתבונן בעמק הענין, ואז השכל שבנושא מאיר אצלו. ב) התבוננות פהקנה לתפלה, שהיא הרגשת החיות של התכן הנלמד, ולא הרגשת השכל בלבד כמו בהתבוננות למודית⁵⁷³. ג) ההתבוננות שבעת התפלה, שהיא הרגשת האלקות⁵⁷⁴ שבתכן הנלמד.

קנים הבדל בין מצב נפשו של האדם בעת למוד התורה, לבין מצבו בעת התפלה: בעת הלמוד - התמסרותו של האדם היא לדבר שהוא מענין להבינו, והוא אכן מבינו.

בעת התפלה - התמסרותו האדם היא אל מה שלמעלה מהבנת האדם.

ועוד זאת:

בעת הלמוד - קנימת אצל האדם תחושה (כלפי הקב"ה) של תלמיד השומע מרבו, ואלו בעת התפלה - תחושתו היא כשל בן אצל אביו.

שלשת אלה הם שלבי סלם ההרגשה הבאים על ידי האדם, ורק בחסדי השם יתברך עמנו מרגישים לפעמים את האלקות בלי שום עבודה כלל. הרגשה זו יכולה להיות - מפני שבנושמה נמצאת פביכול עצמיותו של הקב"ה⁵⁷⁵; אבל בדרך-כלל דרושה עבודת האדם בשלשת השלבים האמורים, כדי להגיע לכך.

571. התעמקותו 'מוחק' בהתבוננות באלקות היא בדרגה של גדלות. המשמעות המדויקת של מושג זה מנוארת בתורת חב"ד.
572. ראה פסקי הסיוד, תפלת הדרך - שו"ע אדה"ח"א בסופו (במהדורה החדשה - עמ' תרכז. וש"ל).

573. כי למרות שהנושא המדובר הוא ענין אלוקי (ידיעת ה'), הסבר הדברים בהגיון, עלול לגרום לכך שבעת הלמוד האדם ירגיש את השכל בלבד ללא קדושתו (החיות שבו). ההכנה לתפלה מזכירה לאדם כי הוא עסק זה עתה בנושא אלוקי, שיש בו משמעות מחייבת לגביו.

574. בעת התפלה מתאחד האדם עם האלקות, ולכן נמשך הוא - לא לפרטי הדברים, למרות שהוא מרגיש אף בהם את חיותם וקדושתם, אלא - לנקודה שבהם, שהיא ההתבטלות לאלקות. ראה המשך תע"ב"ב ח"ב עמ' תתי: "האלקות שבהשגה". (ומסיים שם: "והו"ע חוש החסידות שבהשגה, המבו' בקונט' ההתפעלות").

575. ראה תניא פרק ב'.

מלחמת ה' בעמלק - הרבצת תורה במס"נ

די מלחמת ה' בעמלק איז נאָך נישט געפניישד - געענדיקט. - יעדער איינער דאַרף זיך אַוועקגעבן אויף הרבצת תורה מיט יראת שמים און נאָך מיט אהבת-ישראל, נאָך בדרך קירוב, מקרב זיין יעדן אידן. אויף דעם דאַרף מען האָבן מס"נ גיט נאָך בכח נאָך מסירת-נפש בפועל. . יעדערער דאַרף טאָן און קען טאָן און בפרט תלמידי הישיבות. מיר ליגן אַלע אין פעקל, מיר זיינען אַלע אהראי, אַזוי ווי עס שטייט ואת ערובתם תקח. [תרגום חפשי: 'מלחמת ה' בעמלק' עדיין לא הושלמה (געפניישד) [באנגלית]]. כל אחד צריך למסור עצמו על הרבצת תורה ביראת שמים ובלבד שבאהבת-ישראל, רק בדרך קירוב, לקרב כל יהודי. על זה דרושה מס"נ לא רק בכח כי אם מסירת-נפש בפועל. . כל אחד ואחד צריך לפעול, וביכלתו לפעול, ובפרט תלמידי הישיבות. כולנו יחד ב(אותה) חבילה, כולנו אחראים (איש לרעהו), כמ"ש "ואת ערובתם תקח" (שמואל-יא יז, יח)].

פנינה
צוגעקומען
א פערל'